

pronkstukken amsterdamse cricket- en hockeyclub vvv

Niemand weet waar de sleutel van het kastje is

'Het verhaal gaat dat het Ajaxshirt bij VVV vandaan komt," zegt Eric-Jan Gossink. De voorzitter van de Amsterdamse cricket- en hockeyclub Veni Vidi Vici wijst op een zwart-witfoto. Elf jongens met pet poseren in een wit overhemd met donkere baan. "Het begon in 1902 met voetbal en cricket, maar het voetbal hield niet lang stand. Een aantal jongens stapte daarom in 1909 over naar Ajax. Zij namen de shirts mee. Toen Ajax in 1911 vanwege promotie naar de hoogste afdeling een nieuw tenue moest kiezen, toverden de voormalige VVV'ers hun oude shirt tevoorschijn."

De foto hangt in de gang bij de wc's. Zo schuilen er vele verhalen in het wonderlijke clubhuis op sportpark Het Loopveld. Boven het geschilderde portret van erevoorzitter Wil Griebing draait een discobal. Niemand weet waar de sleutel is van het klassieke prijzenkastje uit 1927 met de eerste voetbal- en cricketmedailles. In het midden staat een danspaal. Gossink: "Een cadeau van een dameselftal bij de opening in 2004. Het is al de derde."

Markante figuren worden geëerd met een trofee, een allee, ja zelfs een fondue. Eén daarvan is Max Ramsundar (72). Hij zit op de hoek van

Het Parool struint door de schatkamer van de Amsterdamse sport en stuit op wonderlijke verhalen.

STEVEN VAN DER GAAG

de bar, met geruite pet en das boven een klassiek groene trui. Geboren in Brits-Guyana kwam hij halverwege de jaren zeventig naar Nederland. "Er was mij een baan beloofd, maar ik ben voorgelogen." Soms is daar die Engelse tongval.

Toch bleef Max in Nederland, ook omdat hij hier ooit een cricketwedstrijd zag. "VVV werd zijn paradijsje," zo schrijft hij in een gedicht in het negentigjarig jubileumboek. Tot zijn 71ste bowlde en batte hij. Hij was clubhuisbeheerder en groeide uit tot een baken binnen de VVV-anarchie.

In 1936 kozen de cricketers hockey als wintersport. Bat en stick zijn nog altijd gekruist in het logo, hoewel ze inmiddels uit elkaar zijn gegroeid. Max is waarschijnlijk de laatste die beide sporten heeft beoefend.

VVV was op dat moment een studentenclub waar de hockeywereld met verbazing (slecht gekleed), geërgerd (niet komen opdagen), jaloers (het leek er altijd feest) naar

keek. Max stond er als beheerder middenin. Hij was hier tot zijn pensioen in 2005 bijna elke dag. Om bier te tappen, op te ruimen, tafels voor het terras te maken en een tribune te bouwen.

De herinnering doet zijn ogen fonkelen: "Vrouwen kwamen altijd bij me uithuilen als hun relatie in het slop was geraakt."

Vanaf het eind van de jaren negentig volgde de evolutie naar burgervereniging. Er is weer jeugd en net als veel andere hockeyclubs groeit VVV explosief. Negenhonderd leden telt de hockeystak. Daar staan veertig cricketers tegenover - veelal Pakistani. Max vindt ze te veel in zichzelf gekeerd. "Ze komen spelen en gaan weer naar huis, terwijl de tegenstander in het clubhuis zit."

Maar Gossink wil niet alleen als hockeyclub verder gaan. "Cricket hoort al 110 jaar bij VVV. Het gaat ook beter. Er zit nu iemand in het bestuur." En er is perspectief. "In de Bijlmer is een prachtige cricketkooi neergezet. Daar gaan we een jeugd-afdeling starten. En wie weet komt er straks een toestroom van Indiërs als Indiase bedrijven zich in Amsterdam vestigen." Misschien moeten zij net als Max ook een paar jaar gaan hockeyen. Al is het maar om te ontdekken waar die paal in het midden van het clubhuis voor is.

Max Ramsundar (l) en Eric-Jan Gossink bij de medaillekast.

FOTO MARCEL ISRAËL